

Intervju med tomten

Bidrag från Bengt Pleijel
Senast uppdaterad 2009-11-22

Finns det några …

En sann dröm om en osannolik intervju med TOMTEN påhittad av MIG en natt då midvinternattens köld var hård och endast tomten och jag var vakna.

{biblink}Ja, det var alldeles mörkt och alldeles kallt och alldeles mitt i natten. En skugga smyger utanför … Det knarrar till i trappan. En grå gestalt kommer in. Långt vitt skägg. Röd luva. Sätter sig tungt ned i en stol. Suckar. Slänger en tom säck på golvet. Suckar igen. Tårar i ansiktet. En kall vindpust sveper in. Jag ryser till. Känns otäckt.

”Var inte rädd”, säger han. ”Det är bara jag, Niklas.”

”Vem är du, Niklas?” frågar jag. ”Du ser precis ut som tomten. Och varför ser du så ledsen ut? Du gråter ju …”

Då tittar Niklas på mig länge … ”vågar du lyssna på mig? Det är det inte så många som gör.”

Och så börjar Niklas berätta:

”Jag är trött, mycket trött, säger han. Inte bara för att jag är så hiskligt gammal – jag fyller ettusensjuhundratjugoni år i år. Ålderstilläggen gör sig påminta. Jag föddes år 280 i Patara i Turkiet. Jag var ett lyckligt barn, en duktig konfirmand och jag blev präst och jag blev ärkebiskop i Myra och hette då Nikolaus. Påven, som jag aldrig träffade, utnämnde mig till helgon. (Varför? Om han bara visste ...) Man kallade mig då Sankt Nikolaus. Senare blev det Santa Claus. Själv kallar jag mig Niklas. Jag har födelsedag och namnsdag och dödsdag den 6 december.

Jag har alltid tyckt mycket om barn. Jag lekte med dem och jag överraskade fattiga barn med små presenter. Men det var också många andra jag skulle ta hand om. Jag blev skyddshelgon för barn, sjömän, fiskare, köpmän, apotekare, ångerfulla tjuvar m.fl. Men det jobbet har blivit allt jobbigare och hetsigare. Nu måste man slå i glaset och vara lustig och bjuda upp till vals och sprida detta förskräckliga hagalenskapsevangelium. Och så alla tunga julklappssäckar man måste känka på. Och alla hushålls-kära tjänster jag måste syssla med hemma …

Jag arme ärkebiskop kom i dåligt sällskap med affärsmän och präster och mäktigt folk. Jag som ville vara hel-go (helgon är ju de) blev bara sämre och värre och tråkigare och fulare. Livet började kännas tomt. Var det därför de började kalla mig TOMTE? Här kort som folk tagit på mig. Så här lär jag se ut. Lagg märke till mössan. När jag var biskop hette den mitra. Nu heter den tomteluv

Förr såg jag ut så här:

Nu ser jag ut så här:

Ja, jag är trött, mycket trött. Inte bara för att jag är gammal och ful. Jag har fastnat i tomte-jargongen och jag är trött på att härmas pappas röst som härmar mig och frågar ”finns det några snälla barn här?”

Och alla som får frågan smilar upp sig och glittrar med ögonen och låssas och hycklar och ljuger … Och så har de blivit kravmänniskor. Förr blev barnen glada över en påse karameller. Och när jag kom till lille, lille bror med två par strumpor blev han så glad, så glad. Nu måste de ha LSD-TV och dator och DVD och GPS och K2R och Mp4 och elektrisk tandborste och spikmatta (årets julklapp). Jag är så trött, så trött, orkar inte släpa på tomtesäcken längre. Jag har gått i VÄGGEN!”

När jag ser på den gamle biskops-tomten, gör det så ont i mig därför att det gör så ont i honom. Jag sitter där alldeles tyst, fattar honom i handen, torkar hans tårar …

”Men käre, snälle, goe tomte, du helige Santa Claus! Glömmer du alldeles bort hur det var?” börjar jag.

”Kommer du ihåg när du var konfirmand, söndagsskollärare, ungdomsledare, präst, ärkebiskop. Då gick du aldrig i VÄGGEN. Du gick på VÄGEN. Du lärde känna Jesus. Du levde så rikt med honom. Men när du nu gått i VÄGGEN måste jag hjälpa dig att hitta DÖRREN. Den heter Jesus. Där får du gå ut och in och du får andas ut och in (läs Joh. 10:9 Bibel 1917).

Och så talar vi med varandra om Jesus.

”Då, tomte, var du god. Du var Sankt Nikolaus. Du bara badade i Jesu godhet. Du var hel-go! Du fick så mycket från Jesus att ge. Det var ett ”go” i dig. Du älskade att gå och ge ut godhet och vibrera godhet. Du hade focus på Jesus. Du såg på varje människa med hans möjligheter. Varje människa ett möjligt helgon! Är du god finns en rörelse mot de andra. Är du snäll går rörelsen mot dig själv. Du är snäll för att andra ska tycka om dig. Du vill bli sedd och hyllad och applåderad. Och har du märkt hur stressade och tråkiga och självupptagna människor blir, när du bara sprider snällhet? De känner ditt budskap som ett tungt krav. Före jul drivs de av alla måste och borde och skulle. Vad skall man ge till honom/henne som har allt? Hur skall jag hinna? Och orka? Och ståda och pynta och julkorta och klappa och glittra med ögonen och vara snäll och, åck, ack….??? Recept för trötta:

Herdarna säger i Lukas 2:15 till varandra och till oss:Låt oss nu gå in till Betlehem och se det som har hänt och som Herren har låtit oss veta. De skyndade i väg och fann …

Dröj där. Stilla ned dig. Andas ut ditt eget – din sorg, din smärta, dina misslyckanden… Tala med Jesusbarnet om det. Andas sedan in en doft av salighet, av himmel, godhet, kärlek. Se hur barnet nu räcker dig julklappar.

MJUKA JULKLAPPAR! Som Guds utvalda, heliga och älskade skall ni klä er i innerlig medkänsla, vänlighet, ödmjukhet, mildhet, tålmod. Ha fördrag med varandra och var överseende om ni har något att förebrå någon. Liksom Herren har förlåtit er så skall ni också förlåta. Men över allt detta skall ni ha kärleken … (Kol 3:12). Fattar du det här? Du får godhetens kläder som gåva – inte för att bli älskad utan för att du är älskad och för att du skall kunna älska. Klä långsamt på dig varje plagg. Tala med Jesus om dem. Upptäck vad som händer. Varje ord har himmelsk laddning. Du vibrerar godhet. Du skapar något nytt i människor du möter. De blir sedda, lyssnade på, upprättade. Och nu ser jag ett varmt leende från den gamle tomten. Han går ut med säcken full av mjuka julklappar, godhetens kläder, Jesuskläderna. Och vi hör hur han säger:

Finns här några stygga och dumma barn som vill bli goda?

{/biblink}